



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného Mgr. Martinem Štuksou, advokátem, se sídlem Kaplická 12, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. února 2012, č. j. 102982/2011/KUSK-DOP/HRO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. února 2013, č. j. 51 A 4/2012 - 55,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Štuksy, advokáta, se sídlem Kaplická 12, 140 00 Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad ve Vlašimi, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále též „městský úřad“), vydal dne 28. 2. 2011 rozhodnutí č. j. ODSH 25665/10-58212010-H1Z, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 4 písm. a), b), c) a § 41 odst. 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 9. 2010 řídil osobní vozidlo na dálnici D1 a na dálničním sjezdu na komunikaci k STK Loket u ČSPH Paramo, přičemž na vozidle neoprávněně užil zvláštní výstražná světla, které užívá vozidlo s právem přednostní jízdy. Žalobce nereagoval na zastavování vozidlem hlídky Policie ČR světelným a zvukovým znamením, před zastavující hlídkou sjel z dálnice na exitu 66, projel areálem ČSPH Paramo a najel na komunikaci vedoucí k STK Loket, přičemž projel místem označeným dvěma dopravními značkami (B2) „zákaz vjezdu“. Za toto jednání uložil městský

úřad žalobci pokutu ve výši 2500 Kč a dále povinnost uhradit státu náklady řízení ve výši 1000 Kč. Své rozhodnutí doručil městský úřad žalobci na adresu Ř. 17, P. 3, na niž mu doručoval již dříve v průběhu správního řízení, a to dne 2. 3. 2011 náhradním způsobem (tzv. doručení fikcí).

[2] Žalobce se dne 16. 5. 2011 proti rozhodnutí městského úřadu odvolal prostřednictvím svého právního zástupce a zároveň požádal o navrácení v předešlý stav. Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje jeho odvolání zamítl jako opožděné rozhodnutím ze dne 24. února 2012 č. j. 102982/2011/KUSK-DOP/HRO.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, které Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 6. února 2013 č. j. 51 A 4/2012-55 vyhověl. Krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil s odůvodněním, že k fikci doručení u rozhodnutí městského úřadu o přestupku nedošlo. Podle krajského soudu městský úřad pochybil, když doručoval žalobci na adresu, na níž neměl trvalý pobyt. V řízení před krajským soudem bylo prokázáno, že žalobce byl od 5. ledna 2011 hlášen k trvalému pobytu na adrese M. 2679/49, P. 3 – Ž.

[4] Krajský soud nepřijal ani tvrzení žalovaného, že pokud byla na obálce zásilky ze dne 3. 2. 2011, odeslané žalobcem, uvedena zpáteční adresa Ř. 17, P. 3, pak šlo o požadavek účastníka řízení, aby mu byly písemnosti doručovány na tuto adresu ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Krajský soud odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2011 sp. zn. 20 Cdo 4660/2009, podle něhož *„požadavek účastníka, aby mu byly písemnosti doručovány na adresu pro doručování, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, musí tedy splňovat náležitosti stanovené v tomto paragrafu a musí být učiněn způsobem stanoveným v § 37 odst. 4 správního řádu, tedy písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem“*.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) dne 4. 3. 2013 kasační stížnost. V ní namítal, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť soud neuvedl, v čem je skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, a z jakých důvodů je rozhodnutí nesrozumitelné. Tvrzení žalobce o neexistenci poštovní schránky v místě doručování bylo jako žalobní bod, a tedy rozšíření žaloby, předneseno až na ústním jednání před krajským soudem po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, tedy jako tvrzení nepřípustné. Soud se s touto skutečností nijak nevypořádal. Navíc dovodil neexistenci poštovní schránky pouze z tvrzení žalobce předneseného u ústního jednání před soudem, když přitom z řady poštovních doručenek založených ve správním spisu vyplývá opak. Soud dále neprovedl jakékoliv hodnocení věrohodnosti písemného prohlášení asistentky žalobce, že zpáteční adresu Ř. 428/17, P. 3 uvedla na obálce písemnosti ze dne 3. 2. 2011 ona podle jí známé poslední adresy jejího zaměstnavatele, nikoliv podle jeho pokynu, když toto prohlášení bylo vyhotoveno až po podání žaloby a zároveň jde o osobu v zaměstnaneckém poměru, tudíž na žalobci existenčně závislou.

[6] Stěžovatel dále krajskému soudu vytkl též nesprávné posouzení právní otázky, a to ze dvou důvodů. Jednak žalobce podle jeho názoru nevyčerpal řádné opravné prostředky, když podal odvolání opožděně, jednak soud nevycházel ze skutkových zjištění a úvah obsažených v rozhodnutích a ve spisech správních orgánů obou stupňů. Druhý uvedený bod pak stěžovatel dále rozvedl v tom směru, že vybral pro doručování adresu uvedenou v zápise o spáchání přestupku, kterou žalobce uvedl a měl i v dokladech předložených příslušníkům Policie ČR, kterou uváděl na obálce všech písemností zasílaných správním orgánům, a kde docházelo

opakovaně, a to i bezprostředně před náhradním doručením, k přebírání pošty jak žalobcem, tak jeho zmocněným zaměstnancem.

[7] Podle názoru stěžovatele správní orgán nemá povinnost před každým úkonem ověřovat bydliště účastníka správního řízení. Průběh správního řízení je zcela v rukou účastníka, je pouze na něm, aby si ohlídal svá práva, ale i plnil povinnosti a případné změny správnímu orgánu oznámil. I kdyby správní orgán před vydáním rozhodnutí ověřil údaj o trvalém pobytu žalobce v registru evidence obyvatelstva, stejně by doručoval na adresu Ř. 17, P. 3, protože by věděl, že v roce 2010 a 2011 – tedy po údajné změně adresy – žalobce na této adrese poštu přebírá. Z veřejných registrů nadto vyplývá, že žalobce adresu Ř. 17, P. 3 běžně užíval při svém podnikání a je velice pravděpodobné, že na tuto adresu běžně chodila i obchodní pošta.

[8] Stěžovatel z výše uvedených skutečností dovozuje, že uvádění adresy Ř. 17, P. 3, přebírání zásilek na této adrese a následné nepřevzetí rozhodnutí o přestupku bylo obstrukčním jednáním žalobce, jehož cílem bylo zmaření řízení. K tomu na dokreslení uvedl, že na oznámení o zahájení přestupkového řízení a stanovení termínu ústního jednání reagoval žalobce údajnou plnou moc na zastupování panu G. H., bytem (změť znaků, na podacích lístcích k poštovní přepravě je tato „adresa“ uváděna pokaždé s jinými znaky), C. Poté, co žalobce zjistil, že rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci, již na zastoupení z Číny netrval, a obratem zmocnil k zastupování osoby existující a žijící v České republice. Na každé předvolání k ústnímu jednání žalobce reagoval omluvou, kterou odůvodnil svou účastí na rekreaci.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil v tom smyslu, že rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné, když podrobně zdůvodňuje, na základě jakých skutečností dospěl soud k názoru, že žalobci bylo doručováno v rozporu se zákonem. Neexistenci poštovní schránky na adrese Ř. 17, P. 3 žalobce namítal již ve své žalobě ze dne 27. 4. 2012 v bodě IV. Toto tvrzení pak prokazují i doručky založené ve spise, kde je vždy uvedeno „*Zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo.*“ Pokud jde o uvedení zpáteční adresy na obálce písemnosti zaslané správnímu orgánu zaměstnankyní žalobce, prohlášení této zaměstnankyně bylo sice vzhledem k okolnostem doručování vyhotoveno až po podání žaloby, to však nesnižuje věrohodnost tohoto důkazu. Zaměstnankyně žalobce musela mít šanci na ověření skutečností, které prohlašovala, potvrzení je psáno její vlastní rukou, aby bylo možné už na první pohled laické srovnání s rukopisem na obálce, a podpis zaměstnankyně je úředně ověřen.

[10] Co se týká vyčerpání řádných opravných prostředků, žalobce uvedl, že podal v řádné lhůtě odvolání, které bylo nesprávně zamítnuto jako opožděné. Pokud jde o posouzení právní otázky správnosti doručování, žalobce má za to, že uvedení adresy v zápise o spáchání přestupku nepředstavuje platné určení adresy pro doručování, neboť nesplňuje náležitosti podání ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu citovaného v odůvodnění rozsudku krajského soudu. Stejně tak nelze podle žalobce aplikovat ustanovení § 20 odst. 1 části věty první za středníkem správního řádu, že fyzické osobě lze doručit, kdekoli bude zastižena, protože v tomto případě žalobce zastižen na daném místě nebyl. Pokud správní orgán doručoval v rozporu se zákonem, nelze to přičítat žalobci k tíži a klást mu za vinu, že správnímu orgánu nesdělil změnu adresy. Správní orgán má přístup k evidenci obyvatel, a pokud se mu nedařilo doručovat, měl si aktuální adresu žalobce zjistit.

[11] Žalobce závěrem odmítl obvinění z obstrukčního jednání ze strany stěžovatele jako ničím nepodloženou spekulaci.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a její důvody se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřipustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Pokud jde o stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud nemohl dát žalovanému za pravdu v tom, že by rozhodnutí Krajského soudu v Praze bylo nepřezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud v rozsudku neuvedl, v čem shledává, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, a z jakých důvodů je rozhodnutí nesrozumitelné. Krajský soud ovšem neměl důvod toto v odůvodnění svého rozhodnutí uvádět, protože nerušil rozhodnutí správních orgánů pro nesrozumitelnost či pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Důvodem vyhovění žalobě bylo nesprávné posouzení právní otázky (vznik fikce doručení) správními orgány.

[15] Pokud jde o rozhodování na základě pozdě uplatněného žalobního bodu, Nejvyšší správní soud ve spise krajského soudu ověřil, že námitka neexistence poštovní schránky žalobce na adrese Ř. 17, P. 3 byla obsažena již v podané žalobě. Šlo tedy o včas uplatněný žalobní bod, jak správně uvádí ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce. Nejvyšší správní soud nemohl dát stěžovateli za pravdu ani v tom, že krajský soud ve svém rozsudku bez bližšího odůvodnění vyšel z toho, že schránka pro vhození oznámení o zásilce se na uvedené adrese nenacházela. Tento závěr sice skutečně na str. 3 napadeného rozsudku figuruje bez uvedení jeho opory v provedených důkazech, na str. 4 však krajský soud uvádí, že pošta zásilky vracela s poznámkou „*adresát na uvedené adrese neznámý*“, z čehož je možno dovodit, že důkaz obálkou s touto informací, která je součástí spisového materiálu, považoval soud v této otázce za dostačující, a nepovažoval proto za nutné zabývat se též vyjádřením matky žalobce předloženým při ústním projednání věci před soudem, které vyznívá ve stejném duchu (tedy že v daném místě již s žalobcem nebydleli a nebyla zde ani poštovní schránka).

[16] Stejně tak nelze krajskému soudu vytýkat, že nehodnotil věrohodnost prohlášení zaměstnankyně žalobce týkající se uvedení zpáteční adresy na obálce písemnosti zaslané správnímu orgánu. Krajský soud neměl důvod podrobnější hodnocení provádět, neboť z jeho argumentace vyplývá, že dokonce i v případě, že by bylo prokázáno, že zpáteční adresu uvedl na obálce přímo žalobce, nehrálo by to v právním posouzení věci žádnou roli, jelikož takový projev vůle nesplňuje podle názoru krajského soudu náležitosti úkonu, kterým si účastník řízení volí adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu.

[17] Za pravdu nemohl Nejvyšší správní soud dát stěžovateli ani v tom, že by krajský soud naplnil důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Je pravda, že krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku nevyrovnal zcela uspokojivě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu k aplikaci § 20 odst. 1 správního řádu a poněkud zjednodušeně dovodil, že nemá-li účastník řízení zřízenou datovou schránku ani nepožádá o doručování na jím výslovně zvolenou adresu pro doručování, je správní orgán povinen doručovat mu písemnosti na adresu trvalého pobytu. Ačkoliv je tento výklad v obecné rovině příliš striktní, závěry krajského soudu přesto s ohledem na okolnosti nyní posuzovaného případu obstojí.

[18] Nejvyšší správní soud se otázce doručování fikcí na adresu odlišnou od adresy trvalého pobytu již věnoval v několika svých rozsudcích (rozsudek ze dne 12. května 2008 č. j. 5 As 44/2007-93, rozsudek ze dne 20. července 2010 č. j. 8 As 65/2009 - 111, rozsudek ze dne 27. července 2011 č. j. 7 As 16/2012-58, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve všech těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud shodně dovodil, že adresa, na kterou správní orgán účastníkovi řízení doručuje, může být v případě fyzické osoby odlišná od místa trvalého pobytu (může jít např. o její faktický pobyt), neboť ze zákona o evidenci obyvatel neplyne povinnost mít trvalý pobyt zapsán tam, kde osoba fakticky právě žije. Správní orgán tak jedná v souladu se zákonem, jestliže doručuje na adresu uváděnou účastníkem řízení na jeho písemnostech, pokud si tento účastník na této adrese až dosud poštu přebíral a v řízení nevyvstaly pochybnosti o tom, že tak může činit i nadále. K platnému doručení na účastníkem udávanou adresu může za těchto okolností dojít i náhradním způsobem, tedy fikcí. Z platné právní úpravy pak logicky nelze dovodit povinnost správního orgánu „preventivně“ ověřovat před každým doručováním, kde má adresát trvalý pobyt.

[19] V daném případně žalobce sdělil adresu Ř. 17, P. 3 jako místo svého pobytu policistům při sepisování oznámení o přestupku. V té době sice ještě vůči němu formálně nebylo zahájeno správní řízení o přestupku, nicméně je třeba vzít v potaz, že na této adrese si žalobce přebíral poštu i v průběhu následného řízení, a to jak před změnou trvalého pobytu v informačním systému evidence obyvatel (osobní převzetí žalobcem dne 22. prosince 2010), tak i po ní (převzetí zmocněným zástupcem žalobce dne 18. ledna 2011).

[20] Nejvyšší správní soud pro pořádek a jako východisko pro další úvahy podotýká, že je s krajským soudem zajedno v tom, že adresa Ř. 17, P. 3 nepředstavuje v daném případě účastníkem výslovně zvolenou adresu pro doručování ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Když totiž žalobce uváděl svou adresu policistům, jednalo se o tehdy platnou adresu jeho trvalého pobytu. Pokud jde o uvedení zpáteční adresy na obálce, ačkoliv Nejvyšší správní soud nesdílí striktní názor Nejvyššího soudu, vyslovený v jeho usnesení sp. zn. 20 Cdo 4660/2009 ze dne 27. 7. 2011, ohledně náležitostí úkonu, kterým si účastník volí adresu pro doručování, přesto by těžko mohl jako takovýto úkon akceptovat samo o sobě pouhé uvedení zpáteční adresy na obálce, dokonce i kdyby se prokázalo, že ji skutečně nadepsal žalobce. Údaje na obálce je nutno v prvé řadě chápat jako projev vůle odesílatele vůči poskytovateli poštovních služeb (viz např. čl. 6 aktuálních poštovních podmínek České pošty, a. s., pojednávající o způsobu uzavření poštovní smlouvy).

[21] Bez ohledu na výše uvedené však vzhledem k ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu platí, že pokud by v průběhu řízení nevznikly pochybnosti o tom, že si žalobce může poštu na adrese Ř. 17, P. 3 přebírat, jako to zpočátku v řízení činil, bylo by možno mu na ni nadále platně odručovat, a to i fikcí.

[22] V tomto konkrétním případě však měl vzbudit pochybnosti správního orgánu o správnosti doručování na dosavadní adresu návrat předvolání k ústnímu jednání ze dne 7. února 2011 s poznámkou „*adresát je na uvedené adrese neznámý*“. Správní orgán, místo aby jednoduše ověřil adresu trvalého pobytu žalobce v informačním systému evidence obyvatel, tuto písemnost nechal doručit znovu tímž způsobem. Je pravda, že obálka se podruhé vrátila s prohlášením „*adresát byl vyzván k uložení zásilky a bylo zanecháno poučení*“, přičemž na zadní straně obálky bylo vyplněno: „*Zásilka byla připravena k vyvednutí dne 14. 2. a nebyla vyvednuta. Bylo požádáno o vložení zásilky do schránky. Zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo.*“, protože byla zásilka dne 28. 2. vrácena odesílateli. Správní orgán z toho zřejmě dovodil, že k předchozímu vrácení předvolání došlo pouze chybou poštovní doručovatelky, a stejným způsobem pak doručil žalobci i samotné rozhodnutí o přestupku. Správní orgán tím ale své řízení zatížil vadou, neboť z důvodu vrácení posledních dvou doručovaných písemností zaškrtnutého

na doručenkách vyplývá, že na adrese Ř. 17, P. 3, již žalobce v únoru 2011 neměl poštovní schránku. Lze předpokládat, že oznámení o uložení úřední písemnosti mu zde poštovní doručovatelka zanechala na jiném vhodném místě v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu. To však v situaci, kdy vznikly již v průběhu řízení důvodné pochybnosti o možnostech žalobce na této adrese zásilky přebírat a kdy evidovaná adresa jeho trvalého pobytu byla odlišná, k závěru o doručení náhradním způsobem nepostačuje.

[23] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že na rozdíl od dříve posuzovaných případů citovaných výše, v nyní posuzované věci žalobce nepožádal jednoznačně a prokazatelně o doručování na adresu odlišnou od místa trvalého pobytu a v průběhu správního řízení pak vznikly důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce stále pobývá na adrese, na niž mu správní orgán dosud doručoval. Z doručenky totiž vplývalo, že schránku zde již nemá, což - jak se později ukázalo - zcela korespondovalo s faktem, že změnil trvalý pobyt. Neprokázalo se, že by tato změna trvalého pobytu v průběhu správního řízení byla pouze formální nebo dokonce účelová s cílem vyhybat se správnímu řízení (provedené důkazy nasvědčují spíše tomu, že žalobce se z bytu na dané adrese skutečně fyzicky odstěhoval). Za těchto okolností měl správní orgán povinnost přinejmenším ověřit aktuální adresu jeho trvalého pobytu v informačním systému evidence obyvatel.

[24] Nejvyšší správní soud na vysvětlenou dodává, že v některých svých předchozích rozsudcích vycházel též (nikoliv však výhradně) z teze, že obviněného v přestupkovém řízení tíží povinnost součinnosti se správním orgánem podle § 50 odst. 2 správního řádu. Tento právní názor však významně korigoval Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010 (N 30/56 SbNU 339). Nad rámec důvodů uvedených v citovaném nálezu lze poukázat též na čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož „*nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá*“. Zásada součinnosti je přitom ve správním řádu omezena jen na „*opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí*“, přičemž ovšem právě v tomto rozsahu je její uplatnění v přestupkovém řízení vyloučeno, a to jednak § 73 odst. 2 zákona o přestupcích (k výpovědi ani doznání nesmí být obviněný donucován), v obecné rovině pak čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (zákaz sebeobviňování). Rozšiřovat judikatorně takto úzce vymezenou zásadu součinnosti na veškeré úkony účastníka řízení (plná procesní součinnost), včetně povinnosti sám, aktivně a bez výzvy sdělit správnímu orgánu po přestěhování svou novou adresu, by proto z ústavněprávního hlediska bylo více než problematické. V přestupkovém řízení, kde by tak vlastně měl obviněný spolupracovat na svém stíhání za přestupek, to platí vzhledem k jeho „trestní“ povaze ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dvojnásob.

[25] Konstatováním o nedostatku zákonného podkladu pro konstrukci povinnosti spolupráce účastníka řízení se správním orgánem ve věcech doručování však nemínil Nejvyšší správní soud rezignovat na svou dosavadní judikaturu, podle níž nelze přijmout formalistický přístup účastníků konkrétního řízení, dosahující svou intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožnění efektivní činnosti orgánu ochrany práva (srov. např. rozsudek ze dne 18. 8. 2005 č. j. 2 Afs 202/2004 - 43). Je však namístě tyto úvahy v konkrétních případech opírat o obecný zákaz zneužití práva, nikoliv o porušení povinnosti součinnosti se správním orgánem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 27/2011 - 81 ze dne 4. 5. 2011, publikovaný pod č. 2452/2012 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud pochopitelně nepřehlédl fakt, že žalobce od počátku řízení volil obstrukční postupy známé z internetových stránek zabývajících se vyhýbáním se postihu za dopravní přestupky, zejména zmocnění k zastupování pro osobu se sídlem v Číně na adrese uváděné (pokaždé jinými) čínskými znaky. To však samo o sobě nepostačuje. K tomu, aby mohl soud za obstrukční považovat též změnu trvalého pobytu žalobce, nemá v daném případě dostatek indicií, natož důkazů.

[26] Nejvyšší správní soud nemohl dost dobře akceptovat ani nedbalost správního orgánu, který měl k dispozici dostatečně silnou indicii svědčící o tom, že účastník řízení se na adrese, na niž mu doručuje písemnosti, již nezdržuje, a přesto neprovedl ani základní a jednoduchý úkon, jaký představuje ověření účastníkovy trvalého pobytu v informačním systému státní správy. Tím správní orgán prvního stupně porušil jednu ze základních zásad správního řízení, podle níž má umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu).

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Krajský soud v Praze dospěl ve svém rozsudku ke správnému právnímu závěru, že rozhodnutí o přestupku nebylo žalobci platně doručeno, a jeho odvolání tak nemělo být zamítnuto jako opožděné. Z toho důvodu vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení, jež uplatnil. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce podal vyjádření ke kasační stížnosti. Podání vyjádření představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 3400 Kč. Protože zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně, hotových výdajích a dani z přidané hodnoty advokáta v celkové výši 4114 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta v délce třiceti dnů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu